

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 Rs 260757 20 Rev
Banjaluka, 17.03.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca D.K. iz B.L., kojeg zastupa punomoćnik D.T., advokat iz B.L., protiv tužene Republike Srpske, Ministarstvo, koju zastupa zastupnik po zakonu Pravobranilaštvo Republike Srpske, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužene protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 260757 20 Rsž 2 od 07.09.2020. godine, na sjednici održanoj dana 17.03.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju tako što se odbija tužbeni zahtjev tužioca u cjelosti.

Odluka o troškovima parničnog postupka preinačava se tako što se obavezuje tužilac da tuženoj na ime troškova cijelog postupka plati iznos od 750,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 260757 19 Rs 2 od 18.02.2020. godine, poništeno je kao nezakonito rješenje broj ... od 24.02.2017. godine i rješenje broj ... od 18.04.2017. godine (stav 1. izreke).

Obavezana je tužena da tužiocu nadoknadi nezakonito umanjenje plate od 20% za vremenski period određen rješenjem broj ... od 24.02.2017. godine i to kako slijedi:

- iznos od 130,00 KM za mjesec avgust, uvećan za zakonsku zateznu kamatu, počev od 30.09.2017. godine pa do isplate;
- iznos od 130,00 KM za mjesec septembar, uvećan za zakonsku zateznu kamatu, počev od 31.10.2017. godine pa do isplate;
- iznos od 130,00 KM za mjesec oktobar, uvećan za zakonsku zateznu kamatu, počev od 30.11.2017. godine pa do isplate;

te troškove angažovanja advokata za sastav žalbe od 23.03.2017. godine u iznosu 438,75 KM, a sve u roku od 15 dana od presuđenja, pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav 2. izreke).

Obavezan je tuženi da nadoknadi tužiocu troškove parničnog postupka u iznosu od 1.959,75 KM u roku od 15 dana od presuđenja, uvećane za zakonsku zateznu kamatu počev od presuđenja do isplate, a sve pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav 3. izreke).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 260757 20 Rsž 2 od 07.09.2020. godine, žalba tužene je odbijena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 260757 19 Rs 2 od 18.02.2020. godine, potvrđena.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 438,75 KM, je odbijen.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužena, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužilac predlaže da se revizija odbaci, odnosno odbije.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - dalje: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Stavom 3. istog člana propisano je da stranke, u slučajevima kada revizija nije dozvoljena, mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu zavisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito: a) ako o tom pitanju revizijski sud još nije zauzeo shvatanje odlučujući o pojedinim predmetima ili na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova, b) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem i c) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda drugostepenog suda se zasniva na tom shvatanju, ali bi, uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Evropskog suda za ljudska prava, trebalo da se preispita sudska praksa.

Stavom 4. člana 237. ZPP, propisano je da u reviziji izjavljenoj prema stavu 3. tog člana, stranka mora jasno da naznači pravno pitanje zbog kojeg je podnijela reviziju, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izloži razloge zbog kojih smatra da je ono važno za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Mjerodavna vrijednost predmeta spora za ocjenu prava na reviziju, kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos, jeste ona koju je tužilac označio u tužbi (član 321. stav 2. ZPP), odnosno ona koju je sud brzo i na pogodan način utvrdio najkasnije na pripremnom ročištu, a ako pripremno ročište nije održano onda na glavnoj raspravi, prije početka raspravljanja o glavnoj stvari (član 321. stav 3. ZPP).

Kada je tužbeni zahtjev izražen u novcu, kao vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude, uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP). Kamate, ugovorna kazna i ostala sporedna traženja ne uzimaju se u obzir pri određivanju vrijednosti spora ako ne čine glavni zahtjev (stav 3. iste zakonske odredbe).

U predmetnoj parnici je suđeno o nenovčanim zahtjevima tužioca - da se ponište rješenja tužene broj ... od 24.02.2017. godine i rješenje broj ... od 18.04.2017. godine, te o novčanim zahtjevima - da tužena tužiocu nadoknadi nezakonito umanjeње plate od 20%, što se odnosi na

iznos od 130,00 KM za mjesec avgust, uvećan za zakonsku zateznu kamatu, počev od 30.09.2017. godine pa do isplate, iznos od 130,00 KM za mjesec septembar, uvećan za zakonsku zateznu kamatu, počev od 31.10.2017. godine pa do isplate, iznos od 130,00 KM za mjesec oktobar, uvećan za zakonsku zateznu kamatu počev od 30.11.2017. godine pa do isplate i troškove angažovanja advokata za sastav žalbe od 23.03.2017. godine u iznosu 438,75 KM.

Tužilac u tužbi nije označio vrijednost predmeta spora svog nenovčanog potraživanja, pa tako ni preko iznosa od 30.000,00 KM, kao uslova za ostvarivanje prava na izjavljivanje revizije, dok je i novčani zahtjev tužioca (ukupno 828,75 KM) ispod tog iznosa, iz čega proizlazi da nije ispunjen uslov dozvoljenosti revizije iz člana 237. stav 2. ZPP, zbog čega revizija tužene nije dozvoljena.

Izjavljujući reviziju tužena se poziva na odredbu člana 237. stav 3. ZPP, navodeći da je odluka o sporu zavisi od rješenja materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene materijalnog prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a koje se tiče obaveze donošenja posebnog akta o određivanju lica za sprovođenje prethodnog postupka, te se poziva na odluke Vrhovnog suda Republike Srpske broj 84 0 P 019779 11 Rev od 19.03.2013. godine, broj 83 0 P 000817 19 Rev 2 od 12.04.2018. godine i broj 83 0 P 000817 19 Rev 3 od 02.10.2019. godine, a kao dokaz različite prakse sudova dostavlja i presudu Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 286035 19 Rsž od 29.07.2019. godine (u kojoj je riječ o istom državnom službeniku - tužiocu, protiv koga se vodi disciplinski postupak i o istom licu koje je provelo prethodni postupak na osnovu istog ovlaštenja, u kojoj se ne dovodi u pitanje nalog/ovlaštenje za sprovođenje prethodnog postupka), kao i presudu Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 273430 18 Rsž od 19.04.2019. godine.

Ovaj sud je o zakonitosti procedure u disciplinskom postupku izrazio svoje stanovište između ostalog i u odlukama na koje se revizija poziva, broj 83 0 P 000817 19 Rev 2 od 12.04.2018. godine i broj 83 0 P 000817 19 Rev 3 od 02.10.2019. godine, u kojima se izjašnjavao u kojoj mjeri povreda pravila procedure utiče na zakonitost odluke o disciplinskoj odgovornosti u formalnom smislu, kako nepoštovanje rokova za provođenje unutrašnjeg istražnog postupka utiče na gubitak prava na preduzimanje daljih radnji u disciplinskom postupku, te propusta da se pribavi mišljenje sindikata, te je izrazio mišljenje da navedeno ne dovodi automatski do nezakonitosti odluke o disciplinskoj odgovornosti i da kršenje procedure sud treba cijeliti s obzirom na sve okolnosti konkretnog slučaja, jer ista ne dovodi automatski do nezakonitosti odluke o disciplinskoj odgovornosti.

Cijeneći da je stanovište Vrhovnog suda Republike Srpske o pitanjima zakonitosti procedure drugačije od onog izraženog u pobijanom presudi, ovaj sud je reviziju dozvolio.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici su tužbeni zahtjevi tužioca da se ponište odluke tužene – prvostepeno rješenje od 24.02.2017. godine kojim je oglašen odgovornim za teže i lakše povrede radnih obaveza navedene u rješenju i izrečena mu disciplinska mjera novčana kazna od 20% plate u trajanju od 3 mjeseca, te drugostepeno rješenje Odbora za žalbe jedinice lokalne samouprave od 18.04.2017. godine kojim je žalba tužioca odbijena, kao i zahtjev za vraćanje obustavljenih iznosa

plate u postupku izvršenja disciplinske mjere (po 130,00 KM za tri mjeseca) i nadoknadu troškova angažovanja advokata u disciplinskom postupku, za sastav žalbe u iznosu 438,75 KM.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka, prvostepeni sud je utvrdio: da je neposredni rukovodilac tužioca M.R. 17.11.2016. godine podnijela Inicijativu za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca, radi učinjenih lakših i težih povreda radne obaveze; da je proveden prethodni postupak i nakon dostavljenog Izvještaja o disciplinskim povredama od 02.12.2016. godine, zahtjevom rukovodioca organa tužene od 06.12.2016. godine protiv tužioca pokrenut disciplinski postupak u kojem su opisane povrede radne obaveze; da je tužilac odbio lično preuzeti kod tužene rješenje o pokretanju disciplinskog postupka sa pratećom dokumentacijom, te da je isto tužena dostavila neposredno punomoćniku tužioca koji je zahtijevao odgađanje disciplinske komisije radi obezbjeđivanja roka od 8 dana u cilju upoznavanja sa dostavljenom dokumentacijom i pripremanja odbrane; da je takav zahtjev podnesen dan prije rasprave Disciplinske komisije i da je odbijen prijedlog punomoćnika tužioca za odgađanje sjednice Disciplinske komisije koja je održana dana 08.02.2017. godine, na kojoj su saslušani neposredni rukovodilac M.R. i izvršen uvid u pismenu dokumentaciju priloženu uz zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka; da je rješenjem tužene broj ... od 24.02.2017. godine, tužilac oglasen odgovornim za povrede radne obaveze koje su mu stavljene na teret i izrečena mu disciplinska mjera novčana kazna oduzimanjem 20% plate u trajanju od tri mjeseca; da je na odluku disciplinske komisije tužilac ulagao žalbu koja je rješenjem Odbora za žalbe broj ... od 18.04.2017. godine odbijena.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud zaključuje da je nedopustivo ponašanje tužioca u vezi izlaska sa posla 11.11.2016, 14.11.2016. i 15.11.2016. godine, koje lakše povrede radne obaveze su mu stavljene na teret, mada je o tome obavijestio neposrednog rukovodioca čime je opravdao izlazak, da je nedopustivo ponašanje tužioca koje se ogleda u odbijanju izvršavanja naloga neposrednog rukovodioca (elektronsko arhiviranje tačno određenih dokumenata), koje teže povrede radne obaveze su mu stavljene na teret i da nesprovođenje naloga predstavlja povredu radne dužnosti iz člana 68. stav 2. tačka ž) Zakona o državnim službenicima ("Službeni glasnik RS" broj 118/8, 117/11, 37/12 i 57/16, dalje: ZDS); da tužena nije dokazala da je tužilac obučen za elektronsko arhiviranje predmeta, da su pravila vođenja disciplinskog postupka protiv državnih službenika propisana Uredbom o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti radnika u Republičkim organima uprave („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 104/09 i 77/12 – u daljem tekstu: Uredba) koja je donesena temeljem odredaba ZDS, te da tužena nije provela postupak u skladu sa članom 27. stav 1. Uredbe, jer dokazi koji su bili predmetom uvida Disciplinske komisije nisu na sjednici Disciplinske komisije izvedeni neposredno, kao i da je provela prethodni postupak, ali da nije razjasnila pred sudom ko, kako i na koji način je ovlastio to lice tužene za provođenje prethodnog postupka, niti kao dokaz za to ponudila ispravu iz koje bi to proizlazilo, pa nalazi da disciplinski postupak nije zakonito proveden u smislu odredbe člana 7, 9, 10. i 27. Uredbe, što je imalo za posljedicu nezakonitost predmetnih rješenja, pa je usvojio tužbeni zahtjev tužioca.

Drugostepeni sud je žalbu tužene odbio i prvostepenu presudu temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP) potvrdio.

Obrazložio je da osnovano tužena prigovara u žalbi da je pogrešan zaključak prvostepenog suda da je kod donošenja pobijanih odluka došlo do povrede pravila disciplinskog postupka iz člana 27. stav 1. Uredbe, jer po ocjeni drugostepenog suda iz zapisnika Disciplinske komisije od 08.02.2017. godine jasno proizlazi da su izvedeni dokazi koji su navedeni, počev od zahtjeva za vođenje postupka do dostavnice o uručanju pismena tužiocu od 18.11.2016. godine.

Međutim, drugostepeni sud cijeni da ovaj pogrešan zaključak prvostepenog suda nije uticao na zakonitost prvostepene presude, jer da iz stanja prvostepenog spisa proizilazi da je prethodni postupak sproveden na osnovu usmenog naloga, odnosno da prethodno nije donesen akt o sprovođenju prethodnog postupka, sa određivanjem lica koje će prethodni postupak sprovesti, budući da je u konkretnom slučaju neposredni rukovodilac tužioca podnio Inicijativu za pokretanje disciplinskog postupka, a da je državni službenik D.M. uzela izjavu od tužioca na okolnost učinjenih povreda radne obaveze koje su mu stavljene na teret, da je imenovana sačinila Izvještaj o sprovedenom prethodnom postupku u kojem je između ostalog konstatovala da je 18.11.2016. godine zadužena za sprovođenje prethodnog postupka po inicijativi podnesenoj od strane M.R., ali da tužena u disciplinskom postupku nije dokazala da je donijela akt o sprovođenju prethodnog postupka u kojem bi odredila i lice koje će sprovesti prethodni postupak, a kako se prethodni postupak, po ocjeni drugostepenog suda ne može voditi od strane državnog službenika po usmenom nalogu, nalazi da nezakonitost disciplinskog postupka u ovom dijelu ima za posljedicu nezakonitost odluke o disciplinskoj odgovornosti državnog službenika, odnosno tužioca.

Revizijom tužene osnovano se ukazuje da odluke nižestepeni sudova nisu pravilne.

Tužilac u ovoj parnici traži da se ponište odluke tužene kojim je oglašen odgovornim za teže i lakše povrede radnih obaveza navedene i izrečena mu disciplinska mjera novčana kazna, kao da se otklone posljedice tih odluka tako što će mu tužena vratiti obustavljene iznose plate u postupku izvršenja disciplinske mjere i nadoknaditi troškove angažovanja advokata u disciplinskom postupku. Svoj zahtjev temelji na tvrdnjama da su te odluke nezakonite jer postupak nije pravilno proveden, da nije utvrđeno da je počinio povrede radne dužnosti i da mu nije pružena mogućnost da iznese svoju odbranu.

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepeni sudova slijedi da je neposredni rukovodilac tužioca M.R. podnijela 17.11.2016. godine Inicijativu za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca, radi učinjenih lakših povreda radne obaveze iz člana 4. stav 1. tačka a) Uredbe (učestalo kašnjenje, neopravdano odsustvovanje u toku radnog vremena ili raniji odlazak sa radnog mjesta u dane 11,14,15. i 16.11.2016. godine) i težih povreda radne obaveze iz člana 3. stav 1. tačka ž) Uredbe (odbijanje izvršavanja poslova radnog mjesta ili odbijanje naloga rukovodioca 14.11.2016, 15.11.2016. i 17.11.2016. godine), navodeći tačno u čemu se povrede radne obaveze sastoje, kada i na koji način su učinjene, da je proveden prethodni postupak u kome je lice D. M., kao lice za sprovođenje prethodnog postupka i radnik tužene, uzela izjavu tužioca, te je sačinila Izvještaj o sprovedenom prethodnom postupku i dostavila rukovodiocu organa tužene koji je podnio zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca 06.12.2016. godine, na osnovu koga je Disciplinska komisija, nakon održane rasprave predložila za koje povrede da se tužilac proglasi odgovornim da ih je učinio i dala prijedlog disciplinske mjere, a da se za neke oslobodi od odgovornosti, da je Ministar unutrašnjih poslova donio pobijano rješenje 24.02.2017. godine kojim je tužilac oglašen krivim za lakše povrede radnih obaveza učestalo kašnjenje,

neopravdano odsustvovanje u toku radnog vremena ili raniji odlazak sa radnog mjesta u dane 11,14 i 15.11.2016. godine i teže povrede radne obaveze odbijanje izvršavanja poslova radnog mjesta ili odbijanje naloga rukovodioca dana 14.11.2016, 15.11.2016. i 17.11.2016. godine, dok je oslobođen za lakše povrede odsustvo sa radnog mjesta u dane 11.11.2016. godine od 09,30 do 10,00 časova i 16.11.2016. godine od 08,26 do 12,38 časova.

Za učinjene povrede radne obaveze tužiocu je izrečena disciplinska mjera novčana kazna 20% od plate tri mjeseca, na koju je izjavio žalbu, koju je rješenjem od 18.04.2017. godine Odbor državne uprave za žalbe odbio.

Prvostepeni sud nalazi da je tužilac učinio teže povrede radne obaveze koje su mu stavljene na teret i da nesprovođenje naloga predstavlja povredu radne dužnosti iz člana 68. stav 2. tačka ž) ZDS, jer ocjenjuje kao nedopustivo ponašanje tužioca koje se ogleda u odbijanju izvršavanja naloga neposrednog rukovodioca (elektronsko arhiviranje tačno određenih dokumenata), ali ne i lakše povrede radne obaveze jer nalazi da je o izlasku sa radnog mjesta tužilac obavijestio neposrednog rukovodioca i time opravdao izlazak. Međutim, nezakonitost odluka tužene vidi u tome da dokazi nisu provedeni na raspravi pred Disciplinskom komisijom i da nije dokazano ko, kako i na koji način je ovlastio D.M. za provođenje prethodnog postupka.

Po shvatanju drugostepenog suda tužena je provela dokaze na raspravi pred Disciplinskom komisijom, počev od zahtjeva za vođenje postupka do dostavnice o uručenju pismena tužiocu od 18.11.2016. godine, što znači i dokazala da je tužilac učinio povrede radne obaveze, ali smatra da su odluke formalno nezakonite jer prethodni postupak nije zakonito proveden.

Spor po tužbi kojom se pobija odluka poslodavca je spor o zakonitosti. U tom sporu se ne odlučuje o samom pravu, obavezi ili odgovornosti radnika, nego o tome da li je odluka poslodavca o pravu, obavezi i odgovornosti radnika u skladu sa propisima ili ne. Zakonitost odluke poslodavca ispituje se kako sa aspekta materijalne, tako i sa aspekta formalne zakonitosti. Materijalno pravna zakonitost odluke donesene u disciplinskom postupku podrazumjeva pravilnu primjenu materijalnog prava prilikom pravne kvalifikacije povrede radne dužnosti, prilikom utvrđivanja disciplinske odgovornosti i individualiziranja disciplinske kazne, dok formalno pravna zakonitost odluke poslodavca podrazumjeva donošenje odluka u postupku utvrđivanja disciplinske odgovornosti u zakonom i opštim aktom poslodavca propisanom postupku i od strane nadležnog organa.

U ocjeni zakonitosti izrečene disciplinske mjere sud je dužan da istu ispita ne samo sa stanovišta radnje nego i krivice radnika i utvrđujući činjenično stanje u parnici ispita pravilnost činjenica utvrđenih u postupku disciplinske odgovornosti. Sud u ovakvim sporovima nema punu jurisdikciju, već ocjenjuje zakonitost izrečene disciplinske mjere, a ona zavisi od istinitosti činjenica na kojima je zasnovana. Ispitujući tačnost tih činjenica sud je vezan činjeničnim opisom radnje koja predstavlja povredu radne obaveze i ne može mjenjati činjenični identitet povrede iz odluke o izrečenoj mjeri čiju zakonitost ocjenjuje. Ispitivanje istinitosti činjenica vrši se da bi se ocjenilo da li su disciplinski organi vodili računa o potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i da li su na isto pravilno primjenili materijalno pravo, od čega zavisi pravilnost odluke o disciplinskoj odgovornosti.

Tužena je pitanje pokretanja i vođenja disciplinskog postupka propisala Uredbom, kojom je propisala povrede radne dužnosti, da (član 7.) inicijativu za pokretanje disciplinskog postupka može dati svako lice koje ima saznanja o učinjenoj povredi radne dužnosti, da se inicijativa za pokretanje disciplinskog postupka podnosi se u pisanoj formi i ista mora biti obrazložena, obavezu provođenja prethodnog postupka za teže povrede radne obaveze (član 9.), da disciplinski postupak pokreće rukovodilac organa ili lice koje on ovlasti, pisanim zahtjevom koji se dostavlja zaposlenom, Disciplinskoj komisiji i Sindikatu (člana 10.), sadržaj zahtjeva za pokretanje postupka, provođenje postupka (član 12-44.) i donošenje odluke.

Kako je tužiocu stavljeno na teret da je učinio lakše i teže povrede radne obaveze, tužena je bila u obavezi da provede prethodni postupak (član 9. stav 1. Uredbe), u kome se uzima izjava zaposlenog i prikupljaju drugi dokazi za utvrđivanje činjenica (stav 3.), zatim da održi raspravu pred Disciplinskom komisijom, nakon čega rukovodilac organa donosi odluku o disciplinskoj odgovornosti.

Pogrešno nižestepeni sudovi zaključuju da prethodni postupak nije pravilno sproveden, samo iz razloga što tužena nije dokazala da postoji pismeni akt da je određeno lice ovlašteno za provođenje prethodnog postupka, koji zaključak izvode iz odredbe člana 9. stav 2. Uredbe. Odredbom člana 9. stav 1. i 3. Uredbe tužena je u slučaju težih povreda radne obaveze dužna da sprovede prethodni postupak, u kome se uzima izjava i prikupljaju drugi dokazi, koju obavezu je tužena izvršila jer je D.M. radnik tužene, uzela izjavu od tužioca i sačinila Izvještaj o sprovedenom prethodnom postupku. Koje lice od svojih radnika će tužena odrediti da taj postupak sprovede, koje poslove to lice obavlja kod tužene, ima li pismeno ovlaštenje i slično, ne utiče na zakonitost postupka, jer je svrha tog prethodnog postupka da se licu protiv koga je podnesena inicijativa za pokretanje postupka da mogućnost iznošenja odbrane, što je u konkretnom slučaju tužiocu omogućeno.

Kada se ima u vidu činjenično utvrđenje nižestepenih sudova, proizlazi da je tužena provela prethodni postupak u kome je tužilac dao izjavu, da je tužilac odbio da primi dokumentaciju koja se odnosi na povrede koje su mu stavljene na teret i da je ista dostavljena njegovom punomoćniku, kao i zahtjev za pokretanje postupka, poziv za raspravu pred Disciplinskom komisijom, da Disciplinska komisija nije uvažila zahtjev tužioca za odgodu rasprave dostavljen dan prije zakazane rasprave, da su na raspravi pred Disciplinskom komisijom izvedeni dokazi na okolnosti povreda radne obaveze, proizlazi da je Disciplinska komisija utvrdila sve relevantne činjenice po zahtjevu za pokretanje postupka i nakon provedenog postupka dala prijedlog odluke, a Ministar unutrašnjih poslova donio odluku o odgovornosti tužioca i da je odluka o disciplinskoj odgovornosti donesena na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja na koje je pravilno primjenjeno materijalno pravo, da je donesena u postupku propisanom zakonom i opštim aktom poslodavca i od strane nadležnog organa, odnosno da je ista zakonita.

Disciplinski postupak ima za cilj da se radniku kome se stavlja na teret određena povreda radne obaveze omogućí da se provede postupak za utvrđivanje postojanja povrede radne obaveze u kome mu se mora omogućiti pravo na odbranu, a za poslodavca predstavlja obavezu da se taj postupak pokrene i provede u određenim rokovima i na propisani način.

Po ocjeni ovog suda tužena je postupak provela na zakonit način, uz poštovanje rokova zastarjelosti pokretanja i vođenja disciplinskog postupka propisanih odredbom člana 50. Uredbe, u kome je utvrđeno da je tužilac učinio teže i lakše povrede radne dužnosti, da je u tom postupku tužiocu omogućila pravo na odbranu, pa je pravilno bilo zaključiti da je u postupku donošenja odluke o odgovornosti tužioca tužena postupala u skladu sa ZDS i Uredbom i odbiti tužbeni zahtjev tužioca za poništenje odluka tužene, a tako i zahtjev da mu tužena vratiti obustavljene iznose plate u postupku izvršenja disciplinske mjere i nadoknaditi troškove angažovanja advokata u disciplinskom postupku.

Iz tog razloga, a na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP, valjalo je odlučiti kao u izreci.

Kako su odluke nižestepenih sudova preinačene, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP. Obavezan je tužilac da tuženoj, koja je uspjela sa revizijom, naknadi na ime troškova cijelog postupka iznos od 750,00 KM, koji se odnosi na troškove prvostepenog postupka i to 200,00 KM na ime sastava odgovora na tužbu, za pristup na dva održana ročišta po 200,00 KM, te na ime paušala 150,00 KM. Tužena nije tražila troškove žalbenog, ni revizionog postupka, pa joj nisu ni dosuđeni.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić